

„Teď už jdi,“ pravila odmítavě matka. „Je třeba objednat ty šaty ještě dnes, aby byly včas ušité.“

Když Prudence opouštěla pokoj, zuřila. Matka se jí vůbec nepokusila porozumět. Myslela si, že ví, co je pro její dceru nejlepší, ale nevěděla to. Jak by mohla, když byla každá úplně jiná?

Prudence si představila sama sebe jako loutku. Pokud matka chtěla, aby tancovala, tak tancovala. Pokud přikázala, aby hrála na klavír, tak hrála. Pokud si přála, aby zpívala, tak zpívala. A pokud matka chtěla, aby dcera přestala číst knihy, očekávalo se, že tak učiní. Jelikož loutky to tak dělají. Podrobují se tomu, kdo táhá za provázky.

Ale Prudence by měla jednoho dne najít způsob, jak se osvobodit z těchto omezení. Než však ten den nadejde, nenechá sebou zcela manipulovat. Snad by mohla přemluvit paní Clamptonovou, aby vyměnila na několika knížkách obálky. Ale nejspíš ne. Nebo třeba má paní Hilliardová někde v knihovně zastrčených pár románů? Ano, to by mohlo fungovat. A v podstatě docela dobře.

Prudence by dělala jen to, co jí matka přikázala. Pomohla by sestře vybrat si nové šaty a dohlédnout na to, aby Sophia byla nejzářivější ženou na oné taneční zábavě. A až se na ni budou upírat všechny zraky, nikdo si nevšimne toho, že se mladší Giffordova dcera odplížila do knihovny.

Koneckonců jak lépe by se mohla přizpůsobit.

2. kapitola

BYLO TEPLÉ, příjemné odpoledne, obloha bez mráčku a lehký vánek roznášel ve vzduchu příjemné vůně. V jižním Oxfordshiru nebylo moc odpolední takových jako toto, dokonce ani v létě, takže Prudence se naučila užít si je, kdykoli se nějaké takové objevilo.

Prosily se sestrou matku, aby směly jít do města pěšky, až jim to nakonec povolila, pokud si s sebou vezmou komornou. Ruth se tedy vydala s nimi, ale nechávala děvčatům trochu soukromí – i když ho nijak moc nepotřebovaly. Od té doby, kdy Sophia loni onemocněla, stáhla se do sebe a zdálo se, že nemá co říct. Prudence to nevadilo, protože jí to umožňovalo vymýšlet příběhy, ale teď se podívala na sestru a uvědomila si, jak se vzdálily jedna druhé a jak jí chybí přátelství, které spolu předtím sdílely.

Sophia už vůbec nevypadala nemocně. Možná bylo načase přestat se k ní tak chovat.

Jak kráčely po silnici, objevil se vedle cesty obdivuhodný dům postavený z pískovce a Prudence nikoli poprvé uvažovala o oné stavbě. Bývalé opatství Radbourne Abbey bylo směsí palladiánského a barokního stylu. Obklopené zelenými kopci vypadalo jako královna mezi prostým lidem. Pozornost přitahovaly